

Arthur Miller Kanyargó időben című színművének bemutatója holnap 19 órai kezdettel lesz a Komáromban.

Arthur Miller Kanyargó időben című színművének bemutatója holnap 19 órai kezdettel lesz a Komáromban. Az előadást Verebes István rendezte

Tóth Tibor, a komáromi Jókai Színház igazgatója hétfőn tájékoztatta a közönséget, hogy a meghirdetett Karamazov testvérek című Dosztojevszkij-adaptáció helyett Arthur Miller Kanyargó időben című darabja lesz a következő bemutató. A pozsonyi Szlovák Nemzeti Színház prózai tagozatának igazgatói posztjáról október elsején lemondott Juraj Slezáček helyébe Martin Huba lép. Huba ezért kérte a Jókai Színházat, mentesítse őt vállalt kötelessége, vagyis a Karamazov testvérek megrendezése alól. A színház a kérésnek eleget tett. A december kilencediki bemutató Verebes István rendezése lesz, Mokos Attila főszereplésével.

Szintén változik az évad utolsó bemutatója, a Whisky esővízzel című zenés játék helyett egy amerikai musical, a Chicago kerül bemutatásra, az igazgató szavai szerint „remélhetőleg élő zenével”. A darabot Szabó Máté rendezi, aki a budapesti Színművészeti Egyetem musicalrendezői szakán végzett három éve.

A közeljövőben a színházhoz szerződik három színész, a kassai Thália Színházból Germán Livia és Manases István, valamint a budapesti Színművészeti Egyetemen diplomát szerzett Sás Péter.

Verebest a negyven éve írt drámából az Arthur Miller–Marilyn Monroe házaspár története érdekelte a legkevésbé, persze az előadásban ez a vonulat is megjelenik. „Húsz éve szeretném színpadra állítani a darabot, egy felnőtt férfiember erkölcsi felelősségét végigkövetve a történetben” – mondta Verebes István, s hozzátette – „Az átdolgozásomban puzzle-lá vált a szerkezet, ami lineáris volt, vertikális lett, múlt-jelen, terek és események egyszerre vannak jelen. Mint az ember emlékezetében, egymásra rímelnek, egymással felelnek az emlékek”. A rendező elárulta, átdolgozásához Miller önéletrajzát használta segítségképpen, ezért is lett az előadás címe Kanyargó időben az eredeti A bűnbeesés után helyett. „Engem nem a bűnbeesés utáni állapot érdekel, hanem a kor, mely párhuzamosságot mutat az ötvenes évek mccarthyizmusával, az értelmiség társadalmi felelőssége. Szerintem jó ideje kanyargó időben élünk. Akiben a kis bűn benne van, a nagy bűn is ott rejtekezik. Ez a darab a vezeklés, a kutakodás története. Egyszerre van jelen benne a magánélet tartománya és a társadalmi konfliktus. Még soha nem rendeztem ilyen töredezett, apró etűdökből álló előadást”.

Verebes István egy fájdalmas tényről is szólt, melyet legszívesebben gigantposztereken hirdetne mindenütt, de mivel határon innen és túl csak politikai pártoknak van elegendő pénze reklámra, kénytelen például ezen a sajtótájékoztatón hangot adni keserűségének, vagy jobb szóval: meglepettségének. „Színházunk tisztességes sztenderdet kínál, kellőképpen hízelgő műsortervet. Kimmersz, de nem édektelen, nem gagyi darabokat, többnyire magyar szerzőktől. Mégsem látom a polgárság megnövekedő érdeklődését a

színház iránt, és ezt nem vagyok hajlandó a gazdasági helyzetre visszavezetni. A pubok tele vannak, s talán nem kell mondanom, egy színházjegy hogyan viszonyul a sör árához” – panaszolta a színház főrendezője és művészeti vezetője. „Lélekölő fölismerés, hogy ennyire nem vagyunk képesek felkelteni az érdeklődést. Tizenkilencnél többször velősebb előadásokat nem tudunk eljátszani. A magyar nyelvű egyetem megalakulása után két kézen megszámolható, mennyivel több bérlet kelt el. Szerintem ez nem a mi szégyenünk” – foglalta össze a helyzetet Verebes, s hozzáfűzte – „Nemrég egy komáromi fiatallal beszélgettem, aki szó szerint idézte különböző tévéműsorokban elhangzott mondataimat, de szavai szerint színházba járni nincs ideje. Elfog a szomorúság. A színház kohézió, arra való, hogy háromszáz ember együtt ünnepelje saját kultúráját. Biztosan tehetségtelenek is vagyunk, hogy fölrázzuk és zsaroljuk a közönséget. Pedig mi nekik csináljuk a színházat, ezt például a kritikák időnként föl is róják nekünk. Nem akarom firtatni, hogy a város vezetői, a felelős emberek mennyire tartják fontosnak ügyünket. De el kell mondanom, csodálkozom, kiket látok a nézőtéren és kiket nem. Világnézeti, ízlésbeli, mentális különbségeknek itt nincs helye. Politikusaink képviselhetnék, hogy a színház fontos, ezt nem érzem. Csak a színészek tartják fontosnak, kivéve azokat, akik arországba mennek lovászkodni vagy Svédországba mosogatni. S ha a helyzet nem változik, elmegy majd minden színész, s azt sem lehet mondani, hogy nincs igazuk. Pedig nincsen”.

FORGÁCS MIKLÓS